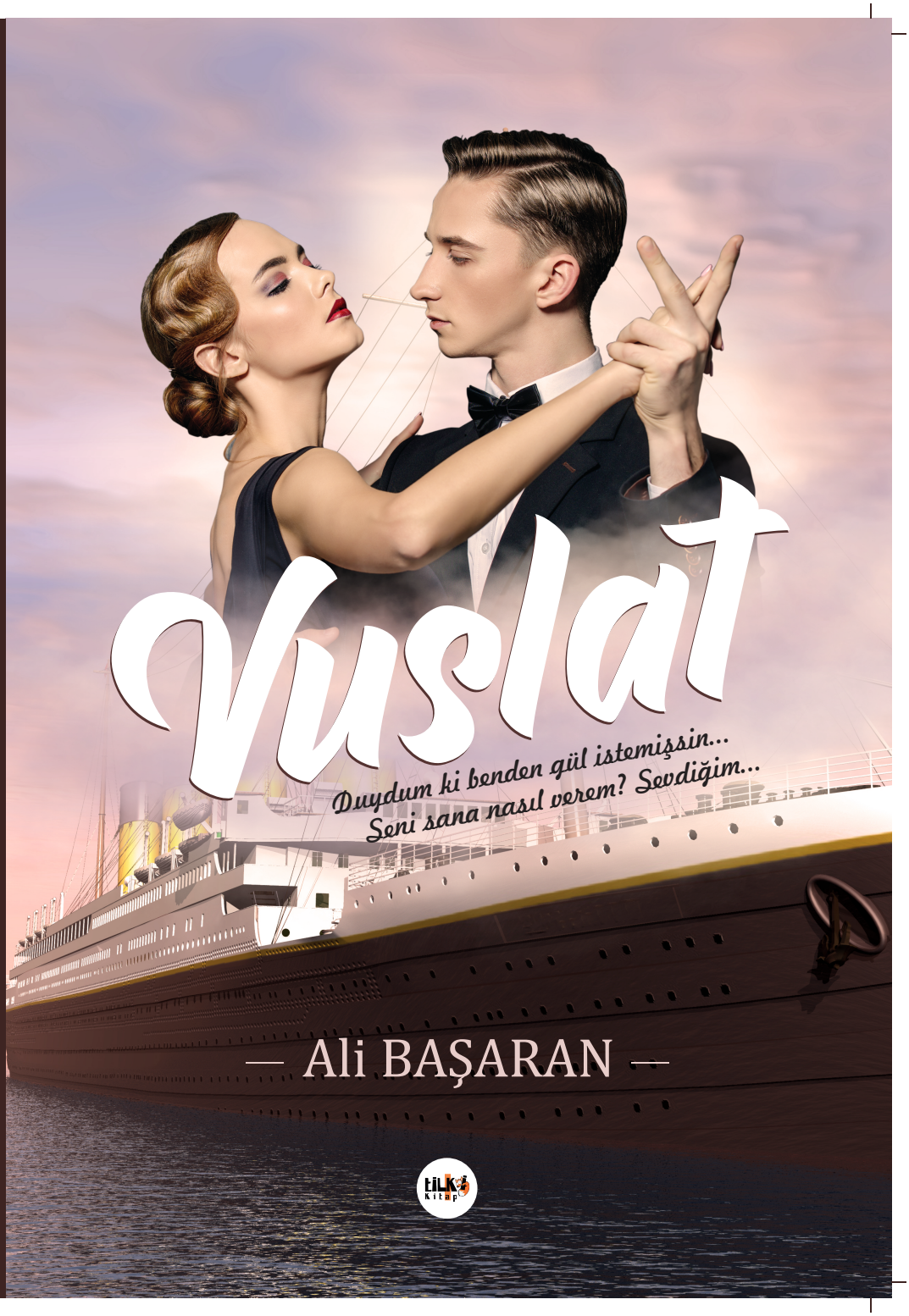

Vuslat
Duydum ki benden gül istemişsin...
Seni sana nasıl verem? Sevdiğim...
— Ali BAŞARAN —
tilki kitap

tilki
Kitap

Roman
Vuslat
Ali Başaran
ISBN 978-605-7946-25-6
1. Basım, İstanbul, Şubat 2019
Genel Seri: 242

Tilki Kitap©
www.tilkikitap.com
www.kitapseyleri.com
iletisim@tilkikitap.com
Yayıncı Sertfikası: 28740

Genel Yayın Yönetmeni: Emrah Çelik
Yayın Koordinatörü: Hasan Hüseyin Yılmaz
Editör: Dilan Tahincioğlu
Son Okuma: Alev Sevgi
Kapak Tasarımı: Kamer Su
Mizanpaj: Ekrem Kumru
Depoprint/İstanbul
Matbaa Sertifika No: 34049

Eserin tüm telif hakları yazarda saklı kalmak kaydıyla bu baskı için basım-dağıtım-satış-tanıtım hakları Tilki Kitap©'a aittir.
Eserin tüm yasal ve fikri sorumluluğu yazarına aittir.
Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

Ali Başaran

Vuslat

On üç yaşında bir çocuğa, "Artık bu ailenin reisi sensin!" dediklerinde, "Ya yaşamadığım çocukluğum?" diyemeyecek kadar güçlü olmamın sebebi de neydi? Bu dik başlı, asi duruşu kim koymuştu ceplerime? Ceviz ağacına kurduğum salıncağımın ipini titremeden kesen ellerim hiç mi acımadı? Ya bodrum katına kilitlediğim kırmızı bisikletime ne demeli? Rengârenk bilyelerimi toprağa gömerken halimi düşünüyorum da…

Yüreğim ne kadar büyüktü dersin?

Ah be babam, öyle bir ateşin içine attın ki beni!

Nefessiz kaldım omuzlarıma yüklediğin yükün altında. Bir damla gözyaşı dökmedim seni ebediyete uğurlarken. Hıçkırıklara boğulup içimi çeke çeke göğsümü dövemesem de benim dünyamda kopan kıyametleri bir bilsen… Üstüne her toprak attıklarında "O üşür!" diyordum üstümdeki gözlere. Beni koca savaşın ortasına getirip arkana dönüp bakmadan gitmek için miydi ismimi Kürşad koymanın sebebi? Annem ısrarla "Sevdiğim adamın ismini taşısın!" diye inat ettikçe neden kendi ismin Ali'yi yakıştıramadın ki bana? Öylesine gök gürültülü şimşekler çaktırıyor ki aklımı esir alan deli sorular… Gökyüzünden güneş toplamak isterken saçlarıma taktığım yıldızları koparıyor teker teker kaderim. Öfkeden karaya çalıyor yüzüm, kendi kabuğuma sığmıyorum. Denize bile iştahsız bakar oldum. Kaldırımda işittiğim her ayak sesine "İşte geldi!" diye kapıya koşmak, tarifi ne imkânsız bir acıymış oysa! Yokluğunda ıslak gecelerin nemli koynunda bir hayale sarılmak düşüyor hisseme her seferinde. Ne olurdu her sabah kuş cıvıltılarına değişmediğim o güzel sesinle uyansam? Dipsiz bir kuyunun karanlığında kendi gözyaşlarımda boğuluyor kayıp, kırgın, yanık yüreğim. Kafamı çevirdiğim herkes bana dünyaya sımsıkı sarılmamı söylüyor ama nasıl haykırayım ki onlara, "Babam yok!" diye? Ah be, dilimde düğümlenmiş boğuk kelimelerim! Parmak uçlarında yürüsem de hatıralar uyanıyor işte. Hayat beni öyle bir şeyle sınadı ki! "Peki, neden ısrarla küllerimden doğacağımı müjdeleyip Zümrüdüanka kuşu gibi kanat çırpacaksın Kaf Dağı'nda kollarını açmış seni bekleyen mutluluğa!" diyor içimdeki ses bana?

25 Ocak 2005, Kurban Bayramı'ndan iki gün sonra babamı bir kalp krizi sonucu kaybetmiştik. Sevinçleri kursağımda bırakan kader, beni bir matemе uyandırmıştı oysa. Günler geçtikçe taziyeye gelenlerin sayısı gitgide

azalıyordu. Sonunda iki küçük kardeşim ve annemle kendi yalnızlığımıza döneceğimizi biliyordum. Her şeye rağmen sükûnetimi korumaya çalışıyordum. Düştüğümde ailemin cam parçaları gibi etrafa saçılacağının farkındayım. Oluk oluk kanayan yarama inat, yüzümden tebessümü eksik etmiyordum. Ahmet benden bir buçuk, Mustafa ise üç yaş küçüktü. Benden büyük kız kardeşlerimin üçü de evliydi. Okul saatine kadar bir çay ocağında çalışıyor, alelacele üstümü değiştirip okula gidiyordum. Yok denecek kadar az uyuyordum. Her kapıyı açtığında "Bugün çok yoruldun mu?" diye boynuma sarılan anneme, "Hele şu kışı bir atlatalım…" cevabını tekrarlıyordum. Aşırı yağmur yağdığı zaman evimizi su basardı. Geceleri gizli köşelerde sessiz sessiz ağlayan annemin gözyaşları beni kahrediyordu. Fark ettiğimi anlayınca "Yemeğe soğan doğradım." yalanının arkasına sığınsa da her defasında onu en iyi ben anlıyordum. Henüz aradan bir ay geçmişti. Leşe üşüşen kargalar gibi miras kavgasına tutuşan ablalarımı hayretle izliyordum. "Onlar erkek!" diyorlardı her defasında, ben ve iki küçük kardeşim için. Babam geride kalanlara bankada 50 bin TL para ve on beş dönüm tarla bırakmıştı hepi topu. En küçük ablam Ayşe, "Hakkımı vermezseniz mahkemeye verir, oturduğunuz bu evi de sattırırım." diyecek kadar ileri gitmişti. Bakışlarında öyle bir kin vardı ki hepsinin; sanki öz kardeşleri değildik onların. Halen hali vakti yerinde zengin bir babanın evladı olduklarını sanıyor ve zat-ı alilerine yüklü bir servet bıraktığına inanıyorlardı.

Çünkü babam vakti zamanında yurt dışına büyükbaş canlı hayvan ihraç ediyordu ve servetinin büyük bir bölümünü Hollanda'da bulunan bir şirkete kaptırmıştı. Ne yazık ki, yabancı uyruklu tüccarlar kendisini dolandırmıştı. Babamın kredi borcuna karşılık bankalar, Antakya'daki yazlığımızı ve Alan Yaylası'nda bulunan evimizi ipotek etmişti. Söğüt Beldesi'nde bulunan yüz elli dönümden fazla arazi mahkeme kararıyla satılmıştı. Bütün konulara vakıf oldukları halde hiçbiri bu gerçeği kabullenmek istemiyordu. Bir eli yağda, bir eli balda yetişmek onları oldukça vurdumduymaz bir hale getirmişti. "Bitti mi?" dedim yüksek bir sesle.

Ortam buz kesmişti, herkes merakla ne diyeceğimi bekliyordu.

"Ölen sizlerin de babası. Mevlidini okutana kadar da mı bekleyemediniz? Sizlerin bu halini gördüm ya, kendimden utanıyorum. Yazıklar olsun hepinize! Zavallılar… Hepiniz payınızı son kuruşuna kadar alacaksınız." söz-

lerinden sonra sinirden yere yığılmıştım. Sedire çarpan dizim kanıyordu. "Yaralanmışsın…" diye mendille dizime uzanan Hatice ablamın elini sertçe ittim. Bakışlarımı kaçırarak, "Dizimin yarası geçer de keşke dizimin dibindekilerden almasaydım yaramı…" diye mırıldandım yutkunarak. İçlerinde kendine yakışanı yapan bir tek Fadime ablamdı. Aslında o dünyanın hiçbir servetine tenezzül etmeyecek kadar gönlü zengin ve mütevazıydı. Pırlanta gibi bir kalbi vardı sanki.

"Abim, ben…" dedi elimi tutarak.

Lal olmuş gibi tutulmuştu dili. Cevabın en güzelini onun suskunluğu veriyordu zaten.

"Üç kuruş para yüzünden yuvanın huzuru bozulmasın." diyerek sarıldım boynuna. "Hem ben eve ekmek getiremeyecek yaşta mıyım?" dedim yüzünü okşayarak.

Gayrimenkul ve taşınmazların, bankadaki bir miktar paranın kardeşler arasında eşit şekilde pay taksimini hukuki prosedür boyutunda halletmemize rağmen, mirası bir türlü bölüşemiyorduk. Annem, "Aile avukatı Cihan Bey gelmeden ne kimseye bir toplu iğne veririm ne de kimse paranın tek kuruşuna dokunabilir!" diye ayak diretiyordu. İşlerin içinden çıkılmaz bir hal alıp arapsaçına dönmesi göğüs kafesimi daraltıyor, her yolu denediğim halde çözemediğim kör düğüm karşısında geriliyordum. Annemin ağzından çıkan avukat kelimesi ablalarımı yeterince heyecanlandırmış olsa gerek, gözleri fincan tabağı kadar olmuş, hepsinin sevinçten ağzı kulaklarına değiyordu.

Zaman zaman en küçük ablam Ayşe'nin ortanca ablam Hatice'nin kulağına fısıldadığı "Babamın halen güçlü olduğunu ve servetinin büyük bölümünü bizlere sürpriz yapmak için gizlediğini biliyordum!" şeklindeki can sıkıcı konuşmalarına kulak kesiliyordum. İkisi arasındaki fiskos her ne kadar ses seviyesi yeteri kadar düşük bir diyalog olarak gelişse de konuşmalarını gayet net duyabiliyordum. Hatice ablamın ağzından dökülen cümlelerden cımbızla çekip aldığım "Vakıf olmadığımız bir sır mı var acaba?" şeklinde yönelttiği soru, kafamda farklı spekülasyonlara sebebiyet vermiyor değildi doğrusu. Payıma düşen miras umurumda bile değildi. Merakım, işittiğim konuşmalar esnasındaki takılı kaldığım "sır" sözcüğünden ibaretti. Bir

müddet sonra spekülasyonlar yerini meraklı bir bekleyişe bırakmıştı. Ha geldi ha gelecek derken yaklaşık iki saattir, aramıza iştirak edecek Cihan Bey'in yolunu gözlüyorduk.

İkindi ezanı okunmak üzereyken evimizin kapısını omuz gücüyle sökecekmiş gibi çalan aile avukatımız olmalıydı. Annemin, "Hoş geldin Cihancığım!" diye içeriye buyur ettiği adamın yüzündeki tedirgin ifade gözümden kaçmıyordu. Herkes, üzerindeki uzun, diz altına kadar inen siyah paltoya kaçacakmış gibi sarılmış, kırklı yaşlarda, saçları yer yer ağarmış, ufak bir tebessümünde gamzelerinde gül tomurcukları yeşeren Cihan Bey'in sol kolunun arasına sıkıştırdığı oldukça büyük pakete odaklanmıştı. Usulca yanıma yaklaşıp "Merhaba" diyen sesine irkilip "Hoş geldiniz efendim." diyerek elini sıktım. Koltuğunun arasına sıkıştırdığı paketi odada bulunan beyaz ahşap masanın üzerine bırakarak cebinden sivri uçlu bir çakı çıkardı. Gözlerimin içine bakarak konuştu:

- Müjdeye kavuşmak bedel ister.

- Bedel ödemeye hazırım.

- Peki ya uzun bir yolculuğa çıkacaksan?

- Umut tünelinde ışık olmayı göze aldıktan sonra, bindiğim trenin beni götüreceği istasyonun ne önemi var?

- Bunu yapmak istediğine emin misin?

Beynimin ortasına defalarca sert yumruklar iniyormuş gibi beni afallatan bu soru karşısında sadece sustum. Öylesine yaralamıştı ki beni... El değmemiş yanıma, aynalara göstermediğim diğer yüzüme, kendime sakladığım hüznüme, en can alıcı noktama dokunmuştu!

- Ayrılık ha?

Zamanın hançeri ruhuma saplanmış, babamın ölümü taptaze dururken duyduğum bu söz karşısında kırılan kemiklerimin sesini duyuyordum. "Ne olur beni bırakma!" dercesine gözlerinin içine baktığım annemin, ölüm sessizliğine bürünmüş, başını kuma gömen devekuşunu anımsatan, oralı bile olmayan hallerine ne demeli peki? Bir an onun hislerini kaybetmiş, ruhsuz bir kadın olduğunu düşündüm. Cihan Bey elindeki çakıyla yavaşça paketin sarılı olduğu mavi renkli ambalaj kâğıdını keserek kutunun üst ka-

pağını açtı. İki eliyle avuçladığı şeyi masanın üzerine bıraktığında kulakları sağır eden bir kahkaha attım. O da neydi öyle? Bir gemi maketi… Alaycı bir ifadeyle yüzüne baktım.

- Rotamız neresi kaptan? Hangi denize açılıyoruz?

- Nasıl yani?

- Oyun oynayacak yaşta değilim.

- Biliyorum, babasının henüz on üç yaşındayken "adam" unvanını yakıştırdığı bir delikanlısın, ama sana hak vermemek elde değil!

- Elbette, çünkü gördüğüm tek şey maketten bir gemi.

- Yaklaş ve yakından incele.

- Neden? Gemi ansızın su alır ve batar mıyız?

- Lütfen, rica ediyorum.

"Peki." dedim mahcup bir ifadeyle. Masanın üzerinde duran gemi maketini elime aldım. Ahşaba sihirli dokunuşlarla ölümsüzleştirilmiş, kıç kısmındaki bayrak asma bölümüne bezden bir kalp resmi örtülmüş, güvertesine paslı bir bıçak saplanmış, karina kısmında gözle görülür bir anahtar yuvası oyulmuş, ceviz kabuğundan imal edilmiş bir maketten başka bir şey göremiyordum. Maketi yavaşça elimden alarak tekrar masanın üzerine koydu. Elindeki çakıyı maketin karina kısmındaki anahtar yuvasına sokarak iki defa çevirdi. Alt kısmını yavaşça açıp elini sokarak içinden beyaz bir kapalı zarf çıkardığını görünce şaşırdım. O an basit bir gemi maketini andıran şeyin gizli bir sandık olduğunu anlamıştım. Cihan Bey zarfın içindeki elle yazılmış ve altında babamın imzası olan kâğıdı bana uzattı, lakin nazik bir dille reddederek "Sizin okumanızı istirham ediyorum." dedim. "Ey benim payitahtım, yeryüzündeki en kıymetlim, bakışlarındaki heybet bir cengâveri çağrıştıran yiğidim…" diye başlayan cümleler…

"Canımın diğer yarısı oğul,

Sen bu satırları okurken muhtemelen ben ebediyete intikal etmiş olacağım. Sana dünyada bıraktığım en değerli şey Cihan Bey'e kaleme aldırdığım bu nasihatnamedir. Yokluğumda ailemize beni aratmayacağının farkındayım. Yine de senden birtakım ricalarım var.

1- EMANETE SAHİP ÇIK

Allah, kadını ne erkeğin ayak kısmından ne de kafa kısmından yarattı. Kadının erkekten ne bir milim üstünlüğü, ne de bir milim alçaklığı olmadığını fark edelim diye, onu erkeğin sol kaburga kemiğinden yarattı. Yeryüzündeki bütün kadınlara saygı duy. Annenin benden önce, sana Allah'ın emaneti olduğunu bil. Aileni kimseye muhtaç etmeyeceğine kalıbımı basarım. Yaşadığın müddetçe annen ve iki küçük kardeşinden şefkatini, sevgini esirgeme. Onlara gelebilecek her türlü tehlikeye karşı kendini siper et.

2- DÜRÜST OL

Yaşadığın müddetçe uyuşturucuyu, zinayı, hırsızlığı, yalan söylemeyi, kumarı, kavga etmeyi, kötülüğü, kin tutmayı, yardımlaşmayı, tebessüm etmeyi, dürüstlüğü, barışı ve iyiliği bil.

Ama güzel olanları hayatına uyarla. Allah'ın senden razı olmayacağı her türlü davranıştan uzak dur ve her zaman alkış tutanın olmasa bile kendine yakışanı yap.

3- İŞİNİ DOĞRU SEÇ

Kolay ekmek peşine düşme. Emek olmadan yemek olmaz. Sesinin güzel olduğunu biliyorum. Tavsiyem, müzik alanında kendini yetiştirip sevdiğin mesleği yapmandır. Başka alanda çalışmayı seçersen şayet, aza kanaat etmeyip de çok para kazanmak için sağlığını hiçe sayma. Sabah erken kalktığında ayaklarının geri geri gittiği bir işin olursa, o işten uzak dur. Yorulmaktan şikâyet etme. Çünkü alın teri kadar onurlu bir şey yoktur. Konfora aldanıp rahat iş seçimi yapma. Kafana yastığa koyduğunda zihnin dinç mi diye kontrol et. Birden yükselmeyi arzulayıp, kariyer peşine düşme. Kendine zaman tanı.

4- ARKADAŞINI DOĞRU SEÇ

Bir elinin beş parmağını geçmeyecek sayıda arkadaş çevren olması senin kimsesiz olduğun veya insanlar arasında sevilmediğin anlamına gelmez. Ne çok yiyenle ne de çok yedirenle arkadaş ol. Biri bütçeni zarara uğ-

ratır, diğeri de günün birinde mutlaka başını belaya sokar. Hatalarını yüzüne vurmayan, seni eleştirmeyen, sürekli övgülerine maruz kaldığın insanların arkadaşlığı sahtedir. Kötü günlerinde yanında olmayanların, iyi günde yanında gölge etmesine dahi müsaade etme. İki eli kanda dahi olsa dar gününde imdadına yetişecek, arkandan iş çevirmeyen, acılarını ve mutluluğunu paylaşabileceğin, vefa sözcüğünün ağırlığını taşıyanların arkadaşlığı seni çok daha güzel yerlere getirecektir. Küssen dahi arkadaşlık ettiğin süre zarfındaki insani sırlara sadık ol.

5- EŞİNİ DOĞRU SEÇ

Evlilik arifesinde yanına yakışandan ziyade, yüreğine yakışan bir kadınla yola çıkmaya odaklan. İleride birini sevecek olursan, kız kardeşini emanet edebileceğin bir adam hayal et ve kendini onunla bir tutarsan sev. Sevdalandığın zaman sonunda ölüm de olsa, sevdiğin için savaş. Hiçbir kadını yarı yolda bırakıp bedduası olma. Güler yüzlü, düşünceleriniz birbirine yakın, şaka kaldırabilen, düştüğün zaman seni içinde bulunduğun karanlıktan çıkartacak, gözlerine bakınca seni anlayan, sevgisine sadık, tutumlu, seni olduğun gibi kabullenen biriyle hayatını birleştir.

6- KAYBETTİĞİN İNSANLAR İÇİN ÜZÜLME

Gülü seven dikenine katlanır sözünü kulağına küpe et ve asla seni terekedenler için kendini suçlama. İnadına bembeyaz bir sayfa aç hayatında. Sen kendinin farkında olduktan sonra emin ol sana layık olanların yolu sana düşecektir.

7- VAZGEÇME

İbadetlerini aksatma. Okumaktan, öğrenmekten, dua etmekten, gülümsemekten, sevmekten, selamlaşmaktan, hoşgörülü olmaktan, empati yapmaktan ve yardımlaşmaktan asla vazgeçme. Bilhassa kardeşlerini koru ve kolla, onlara değerli olduklarını hissettir.

8- YETİMHANEYİ ZİYARET ET

Payına düşecek mirası kuruşu kuruşuna kabul etmeyeceğini ve tamamını bir yetimhaneye bağış yapacağını biliyorum. Bu güzel davranışını on beş yaşından itibaren huy haline getir ve kazandığın paranın beşte birini herhangi bir yetimhaneye bağışla. İleride büyük şehirlerden birinde kendine hayat kurar veyahut çalışmak için bulunursan ayda iki kez sana en yakın yetimhaneyi ziyaret et. İzin günlerini oradaki çocuklarla birlikte geçir.

Söyleyeceklerim bu kadar olup çıkacağın hayat yolculuğunda başarılar dilerim, Allah yar ve yardımcın olsun."

Son cümlenin ardından konuşmanın bittiğini anlayıp tam karşımda duran annemin boynuna sarılıp defalarca ellerinden öptüm. Ablalarımın üçüne de öyle bir ders vermişti ki annem... Onlara nezaket çerçevesinde bizim bir aile olduğumuzu tekrardan hatırlatmıştı. Ağzımızın tadını kaçıran miras meselesini de hallettikten sonra verdiğim amansız yaşam mücadelesi tüm hızıyla devam ediyordu. Ne kadar çabalasam da evin eksiklerine yetişemiyordum. Öyle dipsiz bir kuyuya düşmüştüm ki, umuda açılan bir pencere arıyordu gözlerim. Kim kurtaracaktı beni bu kâbus karanlıktan? Mutfakta bulgurdan başka yiyeceğimiz kalmamıştı. Annem, iki küçük kardeşim ve ben bir kuru ekmeği dördümüz bölüşürdük. Bir torba kömür alacak param dahi yoktu. Geceleri battaniyeye sarılır, tir tir titrerdik. Siz hiç açlıktan böcek yediniz mi? Ben yedim! Eş, dost, akraba elini ayağını çekmişti. Çaresizliği kelimelerin anlatamadığı nokta bu olsa gerek. O kadar gururluydum ki kimseye halimi arz edemiyordum. Annemi, "Eğer haberim olmadan komşuların kapısını çalıp bir bardak su dahi istersen benim için ölürsün, sizleri terk edip giderim!" diye tehdit etmiştim. Kimseye avuç açmama konusunda son derece kararlıydım.

Cuma günleri Aktepe kasabasında semt pazarı kurulurdu. Ahmet ve Mustafa hava kararınca yere dökülen meyveleri topluyor, el arabasıyla eve getiriyordu. Onları yıkayıp, sağlam kısımlarını ayıklayıp yiyorduk. Belki çok fakirdik ama gökyüzüne baktığımızda bütün yıldızlar bizimdi. Gökyüzüne resim çizmeyi bir an olsun bırakmıyorduk elimizden. Sıcacık bir aileye sahiptim. Bülbüllerin ötüşü, burcu burcu kokan çiçekler baharın gelişini müjdeliyordu artık. Havaların ısınması hafif de olsa içimi ferahlatıyordu.

Hiç değilse üşümeyecektik en azından. Nisan ayında evimizin karşısındaki daireye bir aile taşınıyordu. Kamyondaki eşyaların arasında salınıp duran, ince belli, kızıl saçlarını jöleyle sola doğru yatırmış, çimenimsi gözleri bahar kokusu yayan, İspanyol paça kahverengi pantolon ve üstüne gece mavisi ceket giymiş, tırnaklarında sıklamen pembesi ojeleri olan, çalıkuşu kadar zarif kadın, adamın karısı olmalıydı. Uzun boylu, geniş omuzlu, yanık buğday tenli, kırk yaşlarında, hafif kır saçlı, gri takım elbise giymiş, iri yarı görüntüsüyle bir devi andıran adam dört eli varmışçasına eşyaları kucaklıyor, oltaya takılmamak için saniyelerle yarışan bir balık kadar hızlı reflekslerle hareket ediyordu. Her ne kadar belli etmemeye çalışsa da nefes nefese kalmış adamın yorgunluğu ara sıra ciğeri sökülecekmiş gibi öksürmesinden anlaşılıyordu. Seri adımlarla yanına yaklaşarak sordum:

- Eşyaları taşımaya yardım edebilir miyim efendim?

- Sorman kabahat evlat!

Öyle candan bir evlat demişti ki, bu söz içimden bir şeyleri alıp götürdü sanki. Bir an bakışlarındaki heybete dikkat kesildim de, duruşundaki asalet karşısında yüce dağların karı olsam erirdim herhalde, demeden edemedim. Yine babamı hatırlamıştım. Eşyadan çok, kafeslerde güvercin olması bayağı ilgimi çekmişti doğrusu. Akşamüstü bütün eşyaları eve yerleştirdikten sonra gitmek için ayaklandım.

- Müsaadenizle efendim, annem merak eder, gitmeliyim...

- Birlikte aynı sofraya oturmadan hiçbir yere bırakmam evlat.

“Hem tavşankanı çaydan bir bardak içmeden nereye gidiyorsun?” diye ekledi adamın karısı. “Peki.” dedim nezaketlerini kırmamak için. Yemekten sonra çaylarımızı yudumluyorduk.

Birden elini bana doğru uzattı adam:

- Ben Nihat, tanıştığımıza memnun oldum evlat.

- Ben de Ali, memnun oldum efendim.

“Beni unuttunuz ama ben de Canan!” dedi kadın.

-Memnun oldum teyzeciğim!

Canan Teyze o kadar zarif bir kadındı ki, bir çiçeği kıskandıracak kadar güzeldi. Beni dış kapıya kadar uğurladı ikisi de. Geç saatte eve gelmeme o kadar öfkelenmişti ki annem…

"Sonunda beyefendi teşrif etti! Saatin kaç olduğunun farkında mısın? Meraktan öldüm, neredeydin?"

"Karşı daireye taşınan yeni komşularımıza eşyaları taşırken yardım ettim." deyince biraz yumuşadı yüz ifadesi.

"Oğlum, hiç tanımadığın insanlarla birden bu kadar samimi olma! Bundan sonra adım atmayacaksın o eve."

"İstesen de gitmem, adam o kadar güzel evlat diyor ki, bana sürekli babamı hatırlatıyor." diyemedim. Çünkü annem yabancı kişilerle konuşmamı, arkadaşlık etmemi istemiyordu. İnsanların bana zarar vermelerinden korkuyordu. "Bu ailenin reisi olduğunu unutma!" diyordu her defasında. Ve onun üzerime bu denli titreyişi beni mutlu ediyordu. İçimdeki sese söz geçirebilecek miydim peki? Bana "evlat" deyişi öylesine yüreğime işlemişti ki, her aklıma geldiğinde ruhumu mest ediyordu. Ertesi gün Canan Teyze bize misafirliğe gelmişti.

"Ali'yi görmeme müsaade eder misiniz?" deyince, annem mahcup bir şekilde içeri davet etti: "Buyurun ayakta kaldınız hanımefendi!"

Annem her ne kadar beni çağırsa da, bir müddet içeriye girmedim. Çünkü annemin kanı ısınacaktı sohbet ilerledikçe. Canan Teyze'nin o kadar büyüleyici bir ses tonu vardı ki! O konuşurken sanki en güzel nameler canlanıyordu. Arada bir kapı ardından bakıyordum gizlice. Öylesine hoş bir sohbete koyulmuşlardı ki… Dakikalar sonra çat kapı içeri girdim.

"Bakıyorum da hemen beni unutmuşsunuz!" diyerek gülümsedim.

Canan Teyze öyle bir kahkaha attı ki, donakaldım. "Seni unutmak mümkün mü küçük adam?" deyip boynuma sarıldıktan sonra tenimi koklayarak "Sen bir tanesin evlat!" dedi.

Kısa bir sessizliğin ardından, "Birazdan eşim gelecek, Allah'a ısmarladık, Emine Hanım…" diyerek kalktı Canan Teyze.

Annemin, "Her zaman bekleriz kardeşim!" sözü, içimdeki buzları eritmişti. Aslında başımı yaslayıp içimi dökecek birine öyle çok ihtiyacım vardı ki… Annemin Canan Teyze ile iyi anlaşması, benim Nihat Amca ile görüşmeme karşı çıkmayacağı noktasında bir umut ışığı olmuştu.

Bir gün okul çıkışı hiç tanımadığım iki kişi beni zorla arabaya bindirdi. Yürüdüğüm sokak öylesine tenha ve ücra bir noktadaydı ki boğazım yırtılana kadar imdat diye çığlık atmama rağmen sesimi duyup pencereye çıkan bir insan dahi olmamıştı. Korkudan tir tir titriyordum. "Ne olur beni bırakın!" diye yalvarıyordum. Beni bir bağ kulübesine götürüp ellerimi ayaklarımı bağladılar. Birbirleri arasında konuşmalarına şahit oldum bir ara:

- Bağırırsa bağırsın…

- Öyle daha heyecanlı ve zevkli olur!

- Hem baksana, yüzü ay ışığı gibi parlıyor.

- Ne yazık ki son dakikalarını yaşıyor.

- Dur hele, acelemiz mi var sanki?

- Romantik bir şekilde uğurlamalıyız, doğru ya…

Belirli aralıklarla kulağıma çalınan kazma kürek sesi tedirginliğimi iki katına çıkartıyordu. Kuduz bir köpeği anımsatan konuşmalar aralıksız devam ediyordu.

- Havanın kararmasını beklemeliyiz.

- Ay ışığında sahip olacağız bedenine.

- Gece yarısı da hemen şuracığa gömeriz.

- Aynen öyle, hem bir gören de olmadı zaten.

- Gören olsa kaç yazar, kimi kimsesi mi var sanki?

O an bana tecavüz edip öldüreceklerini anlamıştım. Ne yapacağımı şaşırmıştım. Aradan iki saat geçmişti. Çevredeki sessizlik beni daha çok ürkütüyordu. Ölümden zerre kadar korkmuyordum, lakin kirletilme hissi tüylerimi diken diken ediyordu. Bir müddet sonra çok yakından gelen bir sese irkildim. Şarkı söyleyen bu kişi Nihat Amca'ydı… Can havliyle yerde bulduğum

cam parçasıyla elimin bağlı olduğu ipleri kestim. Tahta duvarları yumruklayarak "Kurtar beni Nihat Amca!" diye bağırdım. Pencereden baktığımda Nihat Amca'nın koşarak geldiğini fark ettim. Kapıyı kırdı, ayaklarımdaki ipleri cebinden çıkardığı küçük bir çakı ile kesti. Alnımdan öptükten sonra sordu:

- Nedir bu halin evlat? Kimler getirdi seni buraya?

Henüz dış kapıya adım atmadan o iki pis adam yanı başımızda belirmişti.

Nihat Amca, "Olduğun yerde kal evlat!" diye itekledi beni.

Sonra da o iki sübyancı serseriye bir güzel dayak attı.

Her vurduğu yumrukta kırılan kemiklerin sesini duyuyordum. Sonra polisi arayarak o iki pis adamı emniyete teslim etti. Polisler bizi şahin marka bir araca bindirip ifade için ilçe emniyet binasına götürdüler. Çok geçmeden işlemlerimiz bitti. Çeşitli suçlardan sabıkası olan beni kaçıran kişiler çıkarıldığı mahkemece on beşer yıl hüküm giymişlerdi. Eve gitmek için yöneldiğim esnada Nihat Amca, "Gel şu kafede bir çay içelim, biraz sakinleş! Hem biraz soluklanmış olursun." dedi.

- Ne yani bir iyilik yaptın diye, teşekkür etmemi mi bekliyorsun?

Verdiğim küstahça cevap karşısında taş kesilen Nihat Amca'nın halini umursamayarak, arkama bakmadan koşmaya başladım. Kan ter içinde eve geldim. Hiç kimseye bir şey söylemeden odanın kapısını sessizce açıp yatağıma yattım. Çok geçmeden annemin "Oğlum, kalk yemeğini ye." sesine uyandım. Sofraya oturduğumuzda boğazımdan bir tek lokma bile geçmiyordu. Sabahki olayın her dakikası bir film şeridi gibi geçiyordu gözlerimin önünden. Sessizce ayakkabımı giydim, evimizin iki sokak ilerisinde bulunan parka gittim. Ağaçların yapraklarıyla kapattığı tahta bir banka oturup ağlamaya başladım. Öylesine kahroluyordum ki! Hayatımda her şey ters gitmek zorunda mıydı? "Yaşadığım bunca acı bir rüya olsa ya..." diye söyleniyordum kendi kendime. Ay ışığı kelimesi öylesine kötü bir yer edinmişti ki hafızamda, bir türlü içimden söküp atamıyordum. Etrafa baktığımda Nihat Amca ve Canan Teyze'nin parkta yürüdüklerini fark ettim. Daha yüksek bir sesle ağlamaya başladım. Hıçkırıklarımı duyan Nihat Amca yanıma gelip banka oturdu. "Nasılsın Yusuf?" Bakacağım yüze utanacağım söz söylemiştim. Kelimeler boğazımda düğümlenmişti. Hâlbuki Nihat Amca'nın omzuna başımı yaslayıp içimi dökmeyi o kadar çok istiyordum ki!

Mahcupluğumun ifadesi yüzümden okunuyordu. Onunla konuşmak için bahane arıyordum adeta. Çok geçmeden bana "Yusuf" diye seslendiğini hatırladım.

"Sen de mi Nihat Amca? Bana değer verdiğin için ismimi dahi unutmuşsun. Ben Ali'yim Ali!" diye bağırdım ağlamaklı bir sesle.

Yüzümü avuçlarının içine aldı, gözlerimin içine uzun uzun baktı.

"Nüfus cüzdanında yazanın ne önemi var? Gönül kuyusu derin olan her erkek bir Yusuf'tur evlat."

"Öyle ya…" dedim kendi kendime, "Babam öldüğünde öz ablalarım beni bir dipsiz kuyuya atmamışlar mıydı?" Acım ikiye katlanmıştı.

Nihat Amca, "Dostum olur musun evlat?" diye sordu.

"Ama ben daha küçücük çocuğum!"

"Kuşçu" dedi, Nihat Amca kısık ve titreyen bir sesle… "Bana kuşçu diye hitap et evlat!"

"Peki, Kuşçu… Dostun olurum ama bir şartla" diye ekledim.

"Şartın her neyse kabulümdür!" Kuşçu'nun heyecanı konuşmasından anlaşılıyordu.

"Bana kendinden bahseder misin?"

Derin bir nefes çekti Kuşçu, öyle yorgun bir hale büründü ki yüz ifadesi… Alnında ve göz torbası etrafında daha da belirginleşen kırışıklar çoğu şeyi anlatmaya yetiyordu aslında. Gözlerinden yağmur damlası gibi süzülen yaşları cebimden çıkardığım kâğıt bir mendille sildim. "İnsan hiç dostunun yanında ağlar mı Kuşçu?"

Tatlı bir tebessüm eden Kuşçu gecenin karanlığına bürünmüştü sanki. Çıt çıkmıyordu.

-İlla beni de ağlatacaksın!

- Sakın ha evlat!

- O halde anlatmaya o zaman!

Elimi tuttu, sımsıkı kavradı.

- Artvinliyim evlat, uzun yıllar mahpustaydım. Çıkar çıkmaz Canan Teyze'ni de alıp buraya geldik.

- Neden hapis yattın peki?

- Meyhane çıkışında iki kişi üstüme doğru saldırdı, kendimi savunayım derken elimdeki bıçakla bir cana kast ettim. Oysa böyle olmasını ben de istemezdim, kader işte…

- Kader, öyle ya…

- Yaklaşık on beş yıl mahpustaydım, rutubetli duvarlar bitirdi beni evlat! Bir çocuğumuz bile olmadı…

Ellerini tuttum, avuç içlerini öptüm.

- Sen hayatta gördüğüm en mert adamsın Kuşçu.

Mahallede Kuşçu'nun evine neden hiçbir komşunun ayak basmadığını işte o an anlamıştım. Doğru ya! İnsanlar Kuşçu'nun içindeki yangınları, savaşları, acıları, ölümleri nereden bilecekti? Neden anlamaya çalışıp yardım etsinler ki ona? Dinlemeden yargılamak işin kolayı değil miydi? O insanın geçtiği yolları bilmeden onun yolunu kınamışlardı. Zaten ön yargılar değil miydi toz duman olmuş hayatları küle çeviren?

- Peki ya Canan Teyze? Onunla nasıl tanıştınız? Çok mu sevdin onu?

- Bu konuyu hiç açmasak evlat…

"Besbelli sevmişsin işte!" diye üsteledim. Kuşçu, "Belki de…" diye yanıt verdi. Ne demekti şimdi bu? Hâlbuki ikisi de gayet mutlu görünüyordu. Birbirine o kadar çok yakışıyorlardı ki, herkes parmağını ısırıyordu. Öylesine koyu bir sohbete dalmıştık ki, saat bayağı geç olmuştu. Kuşçu, "Artık evlerimize gitsek iyi olur evlat." dedi. "Peki." dedim başımı sallayarak. Kuşçu ve Canan Teyze'nin koluna girip eve kadar yürüdüm. İkisine de "Allah rahatlık versin." dedikten evin kapısına doğru yöneldim. Ayaklarım geri geri gidiyordu. Onlara öylesine kanım ısınmıştı ki yanlarından bir an olsun ayrılmak istemiyordum. Okulda ve aile içinde hiç böyle değildim. Ancak Kuşçu ve Canan Teyze'ye muziplik yapmakta kararlıydım. Annem geldiğimi görünce pencereye çıkmıştı.

- Bu gece Kuşçu ' nün misafiriyim, beni merak etme!

- Tamam cancağızım, iyi geceler.

Kuşçu ve Canan Teyze kendilerine davetsiz misafir olamama oldukça şaşırmış halde oldukları yerde donup kalmışlardı.

- Biliyorum, damdan düşer gibi oldu… Sizleri rahatsız etmem umarım!

- O nasıl söz evlat? Bilakis evimize teşrif etmene çok seviniriz. Öyle değil mi hanım?

- Elbette! Hem Tanrı misafirine kapımız her zaman açıktır.

Eve geçmeden önce bahçeye indik. Kafesteki rengârenk kuşlar ve her cinsten güvercinler öylesine şirinlerdi ki! Yemlerini ve önlerinde bulunan su kaplarını kontrol ettikten sonra yavaş yavaş merdiven basamaklarını çıkmaya başladık. Canan Teyze kapıyı açtı, oturma odasına geçtik. Gözlerimden uyku süzüldüğü halde uyumamak için direniyordum. Kuşçu'nun omzuna başımı yasladım. Dakikalarca sustum. Canan Teyze kahve yapmıştı. Afiyetle içtikten sonra, "Canan Teyze, fal bakar mısın rica etsem?" diye sordum. Canan Teyze, "Hay hay küçük bey!" dedi.

- Yalnız kırmızı başlıklı kızı bulmayı unutma!

Canan Teyze öyle bir gülümsedi ki, sanki saçlarına çiçekten taç yapılmış bir Pamuk Prenses gibi ışıldadı gözlerinin içi! Bir insana gülmek bu kadar mı yakışırdı? Kuşçu'nun dizine yattım.

-Biliyor musun Kuşçu, çok güçsüzüm!

Gözlerimden boncuk boncuk yaşlar süzülüyordu.

Kuşçu, "Aksine evlat…" dedi.

-Ne aksine Kuşçu, görmez misin halimi?

Kuşçu tereddüt dahi etmeden "Bir insanın, güçsüzlüğünü dile getirdiği an onun en güçlü olduğu andır evlat." dedi.

-Neden ki?

- Çünkü aciz insan güçsüzlüğü asla kabullenmez, başarısızlığı hırs yapar.

Hırs, kefenini boynuna dolayıp gezmektir, insanın gözünü bir müddet sonra kör eder. Sadece kazanmaya odaklanırsın.

- Ya çaresizlik, Kuşçu?

Eliyle ağzımı kapattı, "Sus!" dedi usulca.

- Gecenin zifiri karanlığında kara taşın üstündeki kara karıncayı gören Allah, senin halini senden daha iyi biliyor. Yeter ki dua etmekten vazgeçme. Güneşin doğduğu her ufukta umuda giden bir yol mutlaka vardır.

Kuşçu öylesine güzel konuşuyordu ki, sesi ninni gibi geliyordu kulağıma. Gözlerim kendiliğinden kapanıyordu. Yarı uyanık vaziyette dalmışım. Kuşçu beni bir kanepeye yatırıp üzerime ince bir çarşaf örttü. Canan Teyze'ye iyi geceler dedikten sonra ışığı kapatıp yanı başımdaki bazaya da kendisi kıvrıldı. Henüz uyumamış olmama rağmen hiç kıpırdamıyordum. Kuşçu ve Canan Teyze ayrı yataklarda yatıyorlardı. Sabah radyoda çalan bir aşk şarkısına uyandım. Alelacele toparlanıp, elimi yüzümü yıkadım. Her ne kadar Kuşçu ve Canan Teyze beraber kahvaltı yapalım diye ısrar etseler de evdekiler bensiz sofraya oturmaz bahanesiyle kendimi dışarı attım.

Canan Teyze, "Yine bekleriz beyzade…" diye seslendi arkamdan. "Bak o konuda hiç hayır diyemem, zira kovsanız da gelirim!" diye cevap verdim. Canan Teyze ile Kuşçu'nun ayrı yataklarda yatması beynimi öylesine kemiriyordu ki! Belki de yok yere günahını alıyordum ikisinin de. Ama bir gün mutlaka bunun nedeni öğrenecektim. Bir müddet kör, sağır ve dilsizi oynasam da her zaman göz hapsimde olacaklardı. Evimizin sokağa açılan demir kapısını aralayıp içeri girdiğimde annemi bahçedeki gülleri sularken gördüm. Yanına yaklaştım:

- Kolay gelsin kar tanesi!

- Kolaysa başına gelsin yiğidim!

Dört tarafı da kerpiç duvarla çevrili alanda karşılıklı dikilmiş kırmızı ve beyaz renkli bu iki farklı gülün gizemini hep merak ediyordum. Annemin güllere karşı beslediği hisler çiçek sevgisinden çok öte bambaşka bir duyguydu. Her sabah onları sulamak için erken saatte kalkmaya hiç mi üşenmiyordu? Gülleri kendinden daha çok sevecek kadar yüreğinde saklı olan hatırayı merak ediyordum doğrusu. Her gün kurumuş yaprakları tek tek

ayıklar, sanki cennette bir manzara izlermiş gibi uzun uzun seyrederdi onları. Bazen güllerle konuşmalarına şahit olurdum. Ayak sesimi fark edince susardı. Seher vakti güllerin yanında durup ağlamaklı kısık sesle dua etmesinin sebebi neydi? Bülbülün gelişini mi bekliyordu yoksa?

Bahçeden gül koparmak isteyen öz evlatlarına dahi düşman topraklarına bakarmış gibi bakıyordu. Karşısındaki kırdığını anlayınca iki dizinin üstüne çöküp, yüzünü avuçlarının arasına alarak "Mabedime dokunmayın!" diye feryat ediyordu. Onun bu denli yarasını kanatan mabet de neydi? Anlamını bilmediğim o kadar çok kelime vardı ki zihnimde… Hayatımdaki bütün olaylar bir sır perdesinin arkasına saklanmak zorunda mıydı her seferinde? Öylesine nefret ediyordum ki annemin gözyaşlarıyla suladığı o iki gülden, bahçeyi ateşe vermemek için kendimi zor tutuyordum. Öfkem hücrelerime sığmıyor, düşündükçe kan dolaşımım değişiyordu. Bir keresinde baltayla gülleri kesmek üzereyken, annemin "Sakın!" diye attığı çığlıkla donakalmıştım.

"Eğer onların bir tek yaprağına zarar verirsen sana annelik hakkımı helal etmem, sütümü haram kılarım!" diyecek kadar ileri gitmişti sözleri. "Çık git bu evden!" diyerek kovmuştu bir saniye dahi tereddüt etmeden. Ama ucunda ölüm de olsa o iki lanetli gülü kökünden sökmeye kararlıydım. Zihnimde öyle kötü bir yer etmişlerdi ki, onlara verilen bir yudum suyu bile israf sayıyordum. Yüreğimi korkak alıştırmadım ben. Gözümden düşen hiçbir şeyin üstüne basıp geçmekten çekinmiyordum. Altı üstü sıradan, basit birer çiçektiler nazarımda. Varlıkları hayatıma hiçbir anlam katmadıkları gibi, yokluklarının da benden bir şey eksilteceğini düşünmüyordum. Onu güllere tutsak eden prangalar kocaman bir soru işareti olsa da benim için, anneme sormaya korkuyordum açıkçası. Ruhunda kelebekler uçuşturan büyülü notalar, annemin diline hangi şarkıyı pelesenk etmişti kim bilir! Gerçeği itiraf etmem gerekirse, gülleri benden daha çok sevmesini kıskanıyordum. Onlara bu kadar düşkün olması, bir gün bana olan sevgisinin azalacağı hususunda endişelendiriyordu beni.

Kapıldığım garip hisler her ne kadar bir ihtimal de olsa, içim ürperiyordu. Kimim vardı ki ondan başka bir kartal misali beni kanatlarının altına alan? Saçlarımı tarayıp, beni dizine yatırıp masallar anlatmasının, ağzından çıkan her sözün yüreğimi ısıtmasının ruhuma saçtığı tohumlar tarifi

imkânsız şekilde filizleniyordu. Öylesine mükemmel bir kadındı ki annem… "Yavrum" dediği zaman sanki içinden bir şeyler kopuyordu. Ve ben onun kanatsız bir melek olduğunu düşünüyor, her boynuna sarıldığımda "Sol göğsümün en başköşesine bağdaş kuran varlığına bismillah, iyi ki varsın prensesim!" demekten kendimi alamıyordum. Şiirlerin özendiği bir kadının oğlu olmam, bana dünyada cenneti yaşatıyordu. Öyle uzak diyarlara götürmüştü ki duygularım beni…

Annemin, "Musluğu kapatır mısın?" sesiyle kendime geldim.

- Emrin baş üstüne prenses.

- Tacım nerede o zaman?

Birdenbire katıla katıla gülmeye başladı. Çok mu mutluydu, yoksa buruk bir acıyı mı dile getirmek istiyordu, karar veremedim.

- Sana taç yapmak için yıldızları toplamam gerekiyor prenses, fakat henüz hava kararmadı.

Bir ara bakışlarını kaçırdığını fark ettim. "Sizler varsınız ya…" dedi. O hüzünlü yüz ifadesi yok mu annemin, yüreğimi bin parçaya bölüyordu! Dışa vuramadığım öylesine korkunç bir öfkenin esiri olmuştum ki o an, başıma çivi gibi saplanan ağrılar gözümün önünü karartıyordu. Gecenin ilerleyen saatlerine aldırış etmeden, sabırla annemin uyumasını kolluyordum. Bu sefer bahçedeki gülleri kökünden sökmeye kararlıydım.

Bir an annemin gözlerinin kapandığını fark ettim. Odanın kapısını gıcırdatmadan sessizce açıp dışarıya çıktım. Bodrum katının kapısını açıp balta aramaya başladım. Telaştan elim ayağıma dolanmıştı. Duvarda asılı olan baltayı fark edene kadar yeterince zaman kaybettiysem de sonunda buldum. Ses çıkartmamak için ayakkabılarımı çıkarttım, yalın ayak bahçeye doğru ilerlemeye başladım. Tam güllerden bir tanesini kökünden kesmek için baltayı havaya kaldırdığım sırada annem arkamda belirdi. "Gönlümdeki sarayı yıkma!" dedi. "Sırrını benimle paylaş o zaman!" diye bağırdım. "Peki…" dedi titreyen bir ses tonuyla.

Arkama döndüğümde annem eliyle içeri gir diye işaret etti. Muallakta kalan sorular cevap bulacağı için öylesine mutlu olmuştum ki, heyecandan tir tir titriyordum. Hem merakımı giderecektim, hem de annemin sır gibi

sakladığı bir hatıraya vakıf olacaktım. Elimdeki baltayı alıp bodrum katındaki duvara astıktan sonra kapıyı kilitledi. Birlikte eve geçtik. Yattığım odanın ışıklarını açtı, pencere dibindeki tahta sedire oturdu. Hiç kıpırdamadan ayakta duruyor, can kulağı ile annemin ağzından çıkacak sözleri bekliyordum. Boncuk boncuk terleyen annemin heyecanı yüzünden okunuyordu. Derin bir nefes aldıktan sonra annem söze başladı:

- Biz o gülleri, babanla ilk evlendiğimiz gün bahçeye diktik. Kırmızı gül, benim babana karşı duyduğum maneviyatın, beyaz gül ise onun askere giderken bana verdiği beyaz pullu mendilin sembolüdür.

- Yaa! Öyle mi?

- Gençken çok güzel ve bakımlı bir bayandım. Baban bir başkasıyla evleneceğimden öylesine korkuyordu ki, "Beni bekleyecek misin?" diye sormuştu bana. Sorusuna hiç tereddüt etmeden "Hem de bir ömür!" cevap vermiştim. O, öylesine yiğit bir adamdı ki, ona karşı duyduğum hisler sevginin çok ötesinde bir şeydi. Ve ben onu her geçen gün daha çok seviyordum. Unutulmaktan öylesine çok korkuyordu ki… "Ya bir gün benden vazgeçersen?" diyordu. O an babana olan aşkımı her gün güllere anlatacağıma dair kendime söz verdim. Gül, kokusuyla bülbüle olan aşkını dünyaya haykırıyor. Ben de babana olan aşkımla gülleri kıskandırıyorum. Ölüm dikendir, canını acıtır! Ama hiç ayağına diken batıyor diye gülden vazgeçen bülbüle rastladın mı?

- Ne yazık ki hayır valide sultan!

- Baban, benim gönlümde bir Yusuf'tu. Ve ben ona halen deli gibi aşığım. İşte yüreğimdeki saklı hatıramın sırrı bu… Ölüm, ait olduğun yere dönmektir. Ben yüreğimi babanla mühürledim. O, Hakk'a yürüdü diye hiç vazgeçer miyim aşkımdan? Elbette Sırat'ın sonunda tekrar kavuşacağız.

Koşarak boynuna sarıldım annemin, yanağından defalarca öptüm. Ellerini avuçlarımın içine alıp ısıttım.

- Tövbe, bir daha güllere elimi dahi sürmem.

O gece olduğum yerde uyuyakalmıştım. Bir ara annemin saçlarımı okşayarak "İsminin Ali olmasından da mı anlamadın be cancağızım?" sözlerini işittim. Sessizce üstümü ince bir yorganla örtüp odanın ışığını söndürdü.

Annemin acılarına dokunamıyordum. Saplandığı yerden çıkarılmayacak kadar derindeydiler. Sadece onu teselli etmek geliyordu elimden. Bir an düşünmeden edemedim… Belki de diken sevdiğine kavuşamayan gülün avcunda açan bir yaraydı. Kim bilir! Sabah bahçede ötüşen serçe seslerine uyanmıştım. Vakit sabahın hayli ilerleyen saatleri olsa gerek ki, odanın penceresinden süzülen güneş ışınları yüzümü kasıp kavuruyordu. Belli ki annem okullar yılsonu tatiline girdiği için uyandırmaya kıyamamıştı.

Biraz daha uyusam iyi olacak, diye içimden geçirirken yan odadan burnuma mis gibi yumurta kokusu geliyordu. Melemen benim en sevdiğim yemekti. Yatağımdan doğrulur doğrulmaz hızla terliklerimi giyip elimi yüzümü yıkadım.

- Bakıyorum bensiz üşüşmüşsünüz sofraya.

- On dakikaya yemek hazır cancağızım!

- Bensiz boğazınızdan lokma geçmeyeceğini biliyorum Prenses, sadece latife ettim.

Afiyetle yemeğimizi yedikten sonra annemin sofrayı toplamasına yardım ettim. Ayakkabılarımı giyip tükenmez kalem almak için dışarıya çıkmaya yöneldiğim esnada Kuşçu'yu merdivenlerden çıkarken gördüm. Defalarca "Kuşçu!" diye seslenmeme rağmen bir kez olsun arkasına dönüp bakmadı. Öylesine avazım çıktığı kadar bağırıyordum ki beni duymamış olması imkânsızdı. "Acaba onun gönlünü inciten bir kusur mu işledim?" diye kendime sormadan edemedim. Kim bilir kafası neye dalgın, dedim sonra. Fazla üstünde durmaya gerek görmüyordum. Nasıl olsa sebebini Canan Teyze'den öğrenecektim. Kalemi aldıktan sonra hiç vakit kaybetmeden eve geldim. Bu aralar öylesine rengârenk bir ruh halim var ki. Gönlümdeki gökkuşağı misali duygular beni şiir yazmaya zorluyordu. Şiir apayrı bir tutkuydu benim için. Kelimeleri bir ahenkte buluşturmak hoşuma gidiyordu. Kendi yazdığım şiirleri şarkıya uyarlıyordum. Bir nevi bestekârlığa merak salmıştım. Nota bilmediğim halde birçok şarkıyı bir sanatçı edasında söyleyebiliyordum. Şarkı söylerken beni dinleyen çoğu insan, "Enstrüman çalmayı öğren, televizyonlardaki ses yarışmalarına katıl, yeteneklerini değerlendir…" gibisinden bana akıl veriyordu. Bunların başında elbette ki müzik öğretmenim Barış Bey geliyordu. Her defasında "Sende büyük bir cevher var, yok yere kendini heba etme!"

diyordu. Bu tavsiyelerin hiçbirini kulak ardı etmeye niyetim yoktu doğrusu. Babam da bu yolda ilerlememi söylememiş miydi zaten nasihatnamesinde? Kırıkhan ilçesindeki Sıla isimli düğünlerde sahne alan müzik grubunun kendileriyle çalışmam için tarafıma ilettikleri teklif, işin bahanesi olmuştu. Hiç naz etmeden kabul ettim. İlk kez sahne alacağım için öyle heyecanlıydım ki gecenin o büyülü atmosferini ve alandaki davetlileri hayal ettikçe soğuk terler döküyordum. Ama kendime olan güvenim yüreğime bir nebze de olsa su serpiyordu. Tam şiir yazmaya koyulduğum anda, defalarca seslenmeme rağmen Kuşçu'nun bir kez olsun dönüp bakmaması aklımı kurcalıyordu. Hem iki çift kul kelamı ederiz hem de Kuşçu'nun gönlü kırılmışsa af dilerim düşüncesiyle apar topar çalışma masamın üzerindeki defteri, kalemi ve silgiyi topladım. Anneme, "Ben Canan Teyzelere gidiyorum, merak etmeyin." dedikten sonra evden ayrıldım. Merdiven basamaklarını yavaş yavaş çıkarken, binbir türlü soru soruyordum kendime. Zile bastığımda kapıyı Canan Teyze açtı. "Buyur bakalım küçük bey!" dedi. Boynuma öyle bir sarılıp öptü ki yanaklarımdan... Odadan içeriye girdiğimde "Selamın aleyküm Kuşçu!" dedim.

- Ve aleyküm selam can dostum, hoş geldin. Ayakta kalma lütfen.

Selamımı almıştı ama yine yüzüme bakmamıştı. Bir an Kuşçu'nun çay demlemek için mutfağa gitmesini fırsat bilip, Canan Teyze'ye doğru yaklaştım. Kulağına eğilip "Onu üzecek bir şey mi yaptım farkında olmadan? Neden yüzüme bir kez olsun bakmıyor?" diye sordum. Canan Teyze bir kahkaha patlattı.

- O nasıl söz evladım? Geçen bizde yatıya kaldın ya…

-İyi de, bunun konumuzla ne ilgisi var?

- Kuşçu gece üstün falan açılırsa örtmek için bu odada uyudu. Pencereyi açık unutmuş olsa gerek, cereyan yapmış, boynu tutulduğundan kafasını sağa ve sola çeviremiyor.

"Yaşasın!" diye bağırdım sevinçten.

Aldığım cevap yüreğime su serpmişti adeta. Hem Canan Teyze ile Kuşçu'nun ayrı yataklarda yatmasının sebebinin de cevabını soru içinde bulmam beni ayrıca mutlu ediyordu. Birkaç dakika sonra Kuşçu elinde çay tepsisi ve çaydanlıkla odaya girdi:

Vuslat

Çalacak kapım çok ama gidecek yerim yok senden başka dediğim bir kadındı o...

Çünkü sevdanın çok ötesinde sevmiştim. Hislerimi mavinin tonlarına boyayan kadını yıllarıca yar bilip Yaratan'dan istedim.

Eli elime değdiğinde ise güldüm: Meğer bir yüreğin bir yüreğe diz çöküşüymüş aşk!

— Ali BAŞARAN —

9 786057 946256